

התלבט הזקן ואחר כך שם את הסיר חזרה באדמה וחזר הביתה.

למחרת הוציא לביבות שהיו במזווה, לקח אותן ויצא ליער. בדרך צד ארנבת ודג זאב מים. הלך בין העצים ותלה את הלביבות על הענפים. את זאב המים תלה בצמרת האורן הגבוה ביותר ואת הארנבת שם ברשת דיג והכניס לנחל. אחר כך חזר הביתה.

נכנס לחדר ואומר לאישה:

"הנה, אישה, מזל האיר לנו פנים! רק אסור לך לדבר על כך, זה יישאר סוד שלנו."

"ספר לי, זקן, לא אספר לאף אחד!"

"אז שיהיה כך, אספר לך. מצאתי ביער סיר מלא זהב!"

"וי! איזה מזל. בוא מהר, נלך ונביא הביתה!"

"אבל שמעי! אל תספרי לאיש. אחרת נכלא לצרות!"

"אל פחד! אני לא מספרת. רק אתה אל תקשקש, אני אשתוק."

הוביל אותה הבעל ליער. האישה ראתה – על הענפים תלויות לביבות. היא שואלת:

"איך זה, בעלי? מה עושת הלביבות על העצים?"

הזקן הסתכל ואחר כך עונה בקול רגוע לגמרי:

"שום דבר מוזר. אינך מבינה – בלילה עבר מעל היער ענן של לביבות והן נשפכו על עצים."

הזקנה הקשקשנית

רוסיה

חיו פעם זקן וזקנה. היא כזו שלא יודעת איך לשמור את לשונה מאחורי השיניים. קרה ושמעה דבר מה מבעלה ומיד כל הכפר ידע זאת. ולא רק אמת סיפרה אלה גם רכילות ושקרים.

יום אחד הלך הזקן להביא עצי הסקה. במקום אחד דרך חזק והרגל שקעה.

"מה זה?" חשב האיש "נבדוק."

הוא שבר ענף עבה, חפר פעם, פעמיים, פעם שלישית – והוציא סיר מלא זהב. הנה מזל! הצלחה!

אבל איך להביא את זה הביתה? איך לשמור מקשקושי אשתו? היא הרי מיד תספר לכולם ועוד תגרום לצרות.

הלכו הלאה. הלכו-הלכו והאישה ראתה פתאום את זאב
המים תלוי על העץ. נעמדה דום.
"בעלי.. בעלי.."
"מה את עוצרת? בואי יותר מהר."
"בעלי, אינך רואה? הבט – זאב מים גדל על עץ!"
"אא, כן. חכי ואני אעלה להוריד אותו. נצלה אותו לארוחת
ערב."
הזקן עלה על העץ והוריד את הדג. הלכו הלאה והגיעו
לנחל. אומר הזקן:
"חכי רגע. נסתכל האם נתפס משהו ברשת."
הוא מסתכל ברשת וקורא לאשתו:
"סבתא, סבתא ראי. ארנבת נתפסה ברשת! איזה פלא.
ארנבות התחילו לשחות במים. נו טוב – יהי לנו מה
לאכול ביום חג."
לקח הזקן את הארנבת והם המשיכו ללכת ביער. הגיעו
למקום שבו הוטמן האוצר, גילו ביחד את סיר הזהב
ולקחו אותו הביתה.
ערב ירד וכבר החשיך. עדר כלשהו הלך הביתה, פרות
געו.
"הי בעלי, בעלי" אומרת הזקנה "פרות גועות, מאוחר
כבר. חוזרות הביתה."

מה פתאום פרות! אלה השדים שגוזזים את אדון בעל
האחוזה."

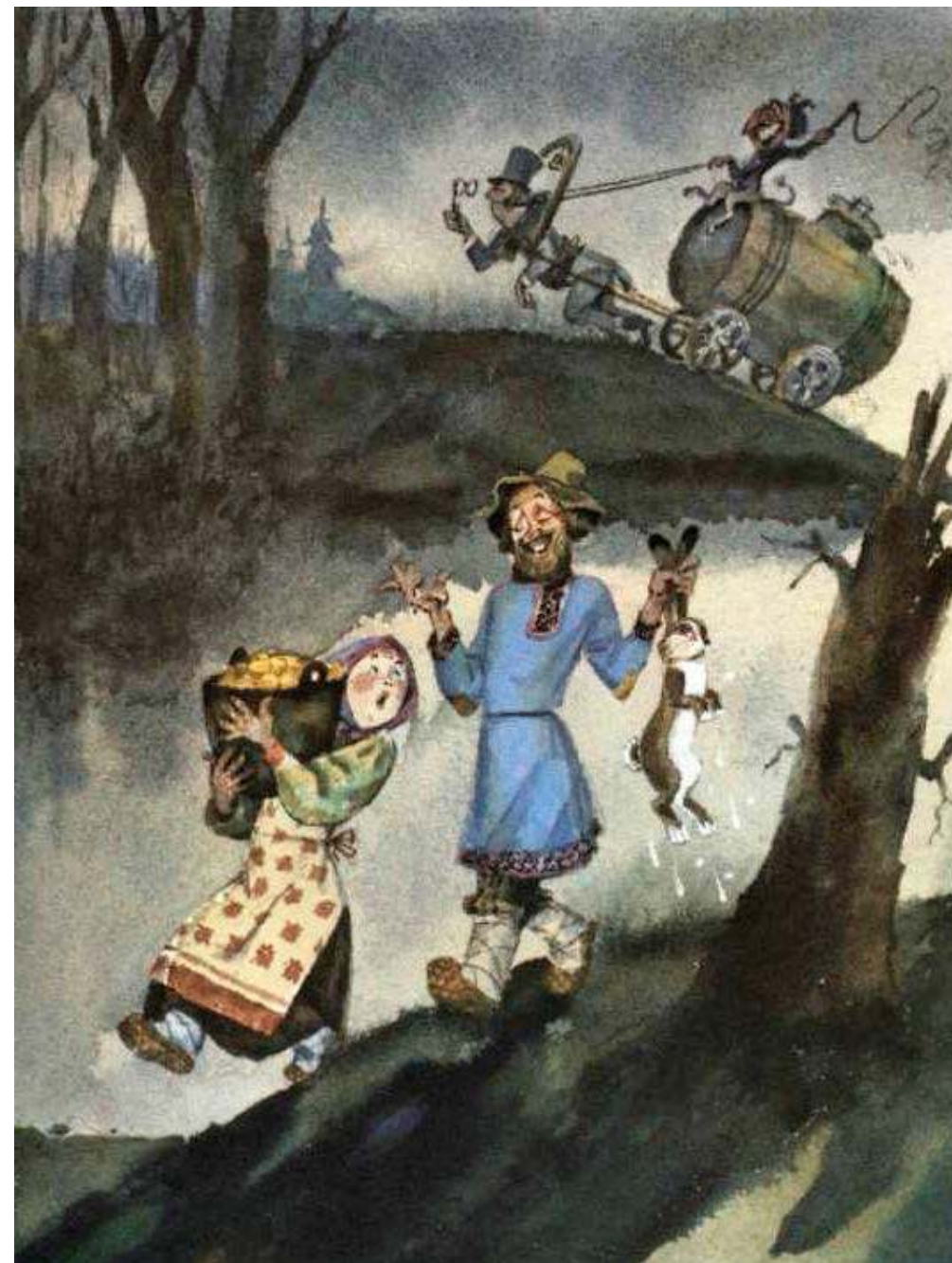
הלכו הלאה והזקנה אומרת שוב:
"הי, זקן! אלה אולי שוורים שגועים?"
"איזה שוורים! אלה השדים שהאדון מוביל להם מים."
שוב השתוממה הזקנה ולא ידעה מה לומר.

**

התעשרו האיש הזקן ואישתו. היא התחילה להזמין
הביתה אורחים וערכה מסיבות כל כך רעשניות, עד
שהבעל רצה לברוח מהבית. סבל-סבל הזקן אבל לא יכול
היה לסבול הרבה זמן והתחיל להתנגד והיא כעסה ונזפה
בו:

"אינך נותן לי לחיות כפי שאני רוצה! אתה רוצה לקחת
את כל הזהב רק לעצמך? לא אתן. אתלונן עליך לפני
האדון!"

היא רצה לאחוזה והתלוננה, בכתה:
"כך וכך היה" אמרה "בעלי מצא סיר עם זהב ורוצה
לקחת הכל רק לעצמו. לי לא נותן לחיות כפי שאני רוצה.
באתי לכבודו שיעשה צדק. ייקח ממנו מחצית הזהב וייתן
לי!"

"ומאין לי לקחת זהב?! תרשה אדוני. אשאל את אשתי.
אולי היא יודעת מה אני לא יודע. אז תגידי אישה, מצאתי
זהב? איפה ומתי?"
"זה היה כך, אדוני" התחילה לדבר הזקנה "הלכנו ביער
מיד אחרי שענן הלבבות נשפך. על כל הענפים ראינו עוד
לביבות תלויות."
"מה את שחה? איזה שטויות את מדברת!" קרא האדון.
"אבל באמת, אדוני. הלכנו קודם לעץ ששם צמח זאב
מים..."

שמע בעל האחוזה, אסף אנשים שלו והלך לזקן לקחת
ממנו את הזהב. בא לבית והתחיל לצעוק על הזקן:
"אתה שודד! מצאת אוצר על האדמה שלי ולא אמרת
לי?! תחזיר לי מיד את הזהב!"
"סלח לי, אדון!" עונה הזקן "אינני יודע על מה תדבר!
שום זהב לא מצאתי."
"הוא משקר!" צועקת הזקנה.
בעל האחוזה מתחיל לצעוק חזק על הזקן:
"תחזיר לי מיד את הזהב או אעניש אתך קשה!"

"נו בזמן שהובלת מים לשדים."
"אני מבין, זקן. אשתך אבדה לגמרי את השכל שלה!"
התרגז האדון, ירק והלך מהבית.
והזקן נשאר עם הזהב שלו.
אומרים שאחר כך לימד את אשתו לשתוק.

"ראה אדוני. היא לגמרי מבולבלת" אומר הזקן.
"בעצמך מבולבל!" עונה הזקנה "ואתה אדון תקשיב! אחר

כך הלכנו לנחל. הוצאנו את הארנבת מהרשת."
"מה את מספרת, אישה! איך יתכן שדגים יצמחו על עצים
וארנבות ישחו במים?"
"תראה אדוני, היא לגמרי מטורפת, אדוני."
והזקנה ממשיכה:
"שתוק, אתה! ושם, ליד הנחל מצאנו סיר זהב. הוצאנו
והבאנו הביתה בדיוק בזמן שהשדים גזזו אתך."
"מההה?"